

O MISTERIO DE DEUS

Dende hai anos, no mes de decembro, peregrino cara a Begonte para contemplar o Belén, que o Centro Cultural *José Domínguez Guizán* recrea con moito agarimo co fin de transmitirnos unha catequese, a grandeza da salvación de Deus, como era a intención do seu fundador.

Unha vez máis, nun día escuro con ceo cuberto, mentres que a choiva corría lixeira polos campos da Terra Chá, acompañado dun amigo, volvín de novo ao Belén de Begonte.

Ao entrar no recinto onde está instalado o Belén dá a impresión de que entras nun santuario; o silencio, a penumbra, a mestura de olores a madeira e musgo... van introducéndote nun mundo onde parece que se fala unha linguaxe interior que dá folgos a todo o teu ser.

Situámonos na escaleira para poder observar e recoller na retina a posta en escena da historia máis grande que o ser humano poida imaxinar: Deus faise home, entra no mundo por amor a toda a humanidade.

O nacemento pónse en movemento, mentres lembro o que dí a Escritura cando fala de que Deus deulle un sopro de vida ao home.

No meu maxín aparecen un grupo de persoa que cada ano preparan o Belén Electrónico de Begonte. Estounos a ver como lle dan un sopro de gracia para que as figuriñas cobren vida. Na mente de cada un deles estarán presentes tantas e tantas persoas do pobo que podían estar representadas no Belén polo seu parecido: as miniatu-

ras de homes e mulleres cos seus animais e as súas casiñas que durante uns días dan vida a esta representación feita por un pobo que nos regala un Nadal diferente cada ano.

A mirada de todos os que estamos alí fíxanse nas construcións típicas da bisbarra. A vida de cada día dun pobo sinxelo coma o de Belén. Cada quen está nos seus labores: os serradores no monte collendo leña para se quentar, os oleiros agarrando coas mans o barro arrincado da terra, os panadeiros facendo o pan de cada día; outros, un chisquiño máis enriba están a podar os acios das viñas, nunha casa unha velliña moxe a vaca cunha gran paciencia, mentres outros paisanos comparten a cea enriba dunha artesa.

No Belén de Begonte non só falan as figuriñas das persoas cos seus movementos, senón que tamén o fan outros seres da creación. A auga do río vai cantando unha cantiga fermosa mentras acarriña as pedriñas e o musgo. Os paxaros, a curuxa, as ovellas teñen tamén a súa mensaxe, como diría San Francisco “criaturas da creación loade ao Señor”. A neve, os tronos, a lúa, as estrelas, estamos a dicir que o Creador está presente na vida dos homes.

De súpeto, no fondo aparece un anxo. Si, os que guían aos homes polo bo camiño, eles están coa xente de corazón grande, cos pobres, cos que teñen bos sentimentos, por iso encamiñaron tanto aos pastores coma aos reis ata Belén.

Ai, esquecíame do castelo onde vive Herodes. Ten as portas pechadas e están a vixiar os solda-

dos. ¿Sabedes por que? Os poderosos, os soberbios, os egoístas que só pensan en si mesmos, teñen o seu corazón fortemente pechado. Por iso, no Belén de Begonte, coma en tantos outros, Herodes só pensa en sí mesmo e por iso non descobre a Deus.

Para rematar quero falarvos do máis importante do Belén: as imaxes de Xesús, un neno recién nado, fráxil, pobre que é o Salvador; ao seu lado Xosé é un home bo que sempre confiou en Deus, e a nai, María; fixeime na súa figura, que ten as mans abertas e estamos a dicir: “Mirade para El, é a luz no noso camiño de sombras, seguide os seus consellos”.

Agora, todo está en silencio, xa non queda ninguén. Na compañía do meu amigo poido contemplar toda esta historia que pasou nun tempo e nun lugar concreto en Belén, pero que cada ano se actualiza en Begonte.

A mensaxe do Belén de Begonte é que Deus segue nacente cando o ser humano é capaz de amar e deixar que Deus entre no seu corazón.

As xentes de moitos lugares de Galicia volve-mos atoparnos coas figuriñas de Begonte, onde Deus segue a nacer nas súas xentes, e en todos os que vivimos e cremos no Deus Enmanuel.